

Minnets penetration

Och minnen penetrerar nuet med sitt gift
sipprar ur cementväggar och förgås i
smutsig gas som lindar in lyckan i dimma
som gör det svårt att se dess vackra ljus

Jag tappar orienteringen i den och kan inte
se mitt nyfunna värde och allt det som
förhindrar att jag ska söka efter att
bestraffa min egen smutsiga existens

Tårar rinner och ljudet av kärleken blir dovt
jag hör inte sanningen och börjar tro att
jag har tolkat det hela helt felaktigt för
varför skulle den ljuda för mig egentligen?

Händerna börjar sina kramaktiga klösningar
över armar och ben medan smärtan i bröstet
blir värre och jag känner hur andetagen blir
till hackiga knivar i min kvidande hals

Paniken växer och medan ond ångest
härjar så kan jag bara tänka på fyra ord
om och om och om och om och om igen;
jagvillinte jagvillinte jagvillinte jagvillinte..!

Någon gång när mörkret gör plats för ljuset
så finner utmattningen mig och ångesten
bleknar när kroppen tillslut inte orkar krampa
mer och tårarna blivit salt på mina kalla kinder

Allting känns tomt och avsaknaden på känslor
är som en likgiltig välsignelse då ingenting spelar
någon större roll och jag bara finns till av den
enkla automatiken som gör att jag fortsätter andas

Författaren sockerspöket med Poeter.se id #8570 innehar upphovsrätten